

ŽIVOT FARNOSTÍ ZNOJMA

ZPRAVODAJ ZNOJEMSKÝCH FARNOSTÍ

ÚNOR 2013

č. 2

OSOBNÍ ZKUŠENOST S VÍROU

Milý čtenáři, byl jsem osloven, abych napsal úvodník k únorovému vydání našeho zpravodaje. Když jsem se zamýšlel nad vhodným tématem, napadla mě víra. Proč zrovna toto téma? Papež Benedikt XVI vyhlásil letošní rok, rokem víry, protože víra je naše odpověď na Boží lásku. Katechismus o víře píše: „Víra je božská ctnost, kterou věříme v Boha a ve všechno, co nám řekl a zjevil, a co nám svatá církev předkládá k věření, protože Bůh je pravda sama. Vírou se člověk svobodně odevzdává Bohu. Proto se věřící snaží poznat Boží vůli a plnit ji. Spravedlivý bude živ z víry. Živá víra se projevuje láskou“ (KKC čl. 1814).

Definice katechismu je jasná, ale osobně si myslím, že žádná definice nemůže člověka vtáhnout na cestu víry. Víra se totiž nedá teoreticky naučit, ale musí se osobně žít.

Z těchto důvodů mě napadlo, že nejlépe, jak mohu o víře hovořit, je osobní svědectví.

Já sám pocházím z tradiční věřící rodiny, kdy každou neděli jsem chodil do kostela a na základní škole jsem absolvoval sedm let výuky náboženství. Můj duchovní život však s životem z víry neměl mnoho společného. Do kostela jsem chodil ze zvyku a do náboženství z povinnosti. Kdyby mně někdo řekl, že už tam příště nemusím, asi bych se začal radovat a bral bych to jako velkou úlevu.

Osobně jsem se začal měnit v období kolem mých dvaceti let, kdy jsem se začal připravovat na biřmování. Velmi mě oslovil náš nový kaplan, který přípravu vedl, a hlavně se mezi námi biřmovanci vytvořila dobrá parta, která ži-

vot brala daleko s větším nadhledem. Do té doby jsem se považoval spíše za materialistu, který chce dobro hlavně pro se-

be. V konfrontaci s mnohými lidmi, kterým víra evidentně něco dávala, jsem i já začal uvažovat, co pro mě vlastně Bůh znamená. Začal jsem pravidelně každý měsíc chodit ke svatě zpovědi a zabývat se i otázkou, jaký je smysl mé vlastní existence. V té době mně náš kaplan řekl, jestli bych si nechtěl podat přihlášku do semináře. V danou chvíli jsem jej považoval téměř za blázna a v duchu jsem se této myšlence velice smál. Zlom však přišel o několik měsíců později, kdy jsem na jedné farní akci měl soukromou adoraci. Zde jsem uslyšel takový slabý hlas: „pojď za mnou“. Přesto, že jsem mu nevěnoval zvláštní pozornost, pozvolna o cestě ke kněžství jsem začal uvažovat. V dané době jsem neměl ani maturitu, ale moje odhodlání stát se knězem sílilo. Proto jsem si podal přihlášku k dálkovému studiu elektroprůmyslovky. Doba studia trvala tři roky a moje prvotní nadšení začalo pomalu upadat. Také jsem si uvědomil, že mnoho věcí ve farním společenství není úplně podle mých představ. Dnes jako největší problém vidím svůj tehdejší vztah k modlitbě. Když mně bylo fajn, v modlitbě jsem dokázal vydržet dlouhé hodiny, ale když přišla krize, modlitbu jsem velmi rychle opouštěl. Dalo by se říci, že moje víra byla postavena na velmi chatrných základech. Zkrátka mně spadly růžové brýle, a místo na studie kněžství, jsem se vydal k dálkovému studiu elektra na fakultě v Plzni. V této době jsem nejen zanedbával modlitbu, ale začal jsem odpa-
dat od víry jako takové. Navíc jsem se rozešel s katolickou holkou a jako náhražku jsem začal žít s jednou paní ze zaměstnání. Dané období považuji za vrchol mého vzdoru proti církevnímu společenství, na kterém se mi nelíbila

spousta věcí. Když jsem se později vrátil do církevního společenství, uvědomil jsem si, kolik lidí se za moje obrácení modlilo, a jsem jim dodnes velice vděčný.

Má asi opravdová cesta ke kněžství a k životu s Bohem začal o rok později, kdy jsem studoval třetím rokem elektro – fakultu a měl značné studijní problémy. Opět se ozval ten hlásek: „pojď za mnou“. Ale v danou chvíli bych to bral jako útěk a v duchu jsem si říkal: „Pane Bože, jestli skutečně chceš, abych šel za tebou, nech mě nejdříve dokončit tuto školu“. Od této doby jsem cítil jakýsi vnitřní klid a na tuto epizodu jsem téměř zapomněl. Po promoci jsem začal hledat práci v oboru, ale cítil jsem obrovský neklid. Najednou jsem si začal uvědomovat, co znamená zaslechnout Boží hlas a po poradě se svým duchovním vůdcem jsem si podal přihlášku do semináře.

V semináři jsem zažil ještě jednu krizi. Po ukončení čtvrtého ročníku lékaři u mě našli rakovinový nádor. Na tomto místě bych chtěl poděkovat své rodině, rektoru semináře, otci děkanovi Lukášovi, otci biskupu Vojtěchovi, řádovým sestřičkám ze semináře a mnohým dalším, známým i neznámým lidem, za morální, lidskou i duchovní podporu v těžkých chvílích, díky nimž jsem v řádném termínu mohl dokončit poslední ročník a uzdravit se ze zákeřné nemoci. Dnes si daleko více uvědomuji Boží přítomnost v mém vlastním životě, na kterou mám jen jedinou odpověď, a to je víra v Boha a dobro v člověka.

Amen.

jáhen Pavel Kuchyňa

MĚSÍČNÍ ÚVAHA

My v Trojici – osobní sdělení

Co je osoba? Osoba se rodí ze vztahu k druhé osobě, takže lze považovat druhou osobu za podmínku vlastní existence. Ruský myslitel a básník V. Ivanov to vyjadřuje aforismem: *Tu es ergo sum* - Ty jsi, a proto jsem já. V této souvislosti si nedokážeme představit ani osobního Boha, leč ve vztahu k jiné osobě či druhým osobám.

Ale položme si námitku: Nestačilo by uspokojit takovou logickou úvahu tvrzením, že Bůh je Stvořitel a má tedy osobní vztah k lidem, které stvořil? To nestačí. Došli bychom totiž k absurdním závěrům. V tomto případě by Bůh nebyl osobou dříve, než stvořil svět. Jak by pak ale mohl svobodně stvořit svět, kdyby nebyl osobou? Nadto důstojnost osoby závisí na jejích vztazích. Někdo je umělec, má-li vztah s lidmi od umění, a vztahy s těmi, kteří pěstují vědy, dělají z člověka vědce. Z toho můžeme vyvodit závěr, že pouhé vztahy k lidem by snížily Boha na úroveň lidské osoby. Vždyť právě takoví jsou mytologičtí bohové: jsou představiteli jakýchsi „superlidí“. Z toho vyplývá, že Bůh musí mít vztahy k osobám stejně božským, aby mohl být božskou osobou.

Ruský personalismus se nedávno zasloužil o nutnost stanovit podmínky

pro to, aby se vztahy mohly nazývat osobními: musí být svobodné a vědomé. Být otrokem druhého nebo podléhat vlivu druhého, byť podvědomě, nepovyšuje člověka k osobní důstojnosti. Přeneseme-li tuto zásadu na Boha, musíme v jeho životě předpokládat aspoň dvě odlišné osoby, které komunikují v plnosti svobody a vědomí. Křesťanské zjevení to vyjadřuje analogickými pojmy, převzatými z lidského života a symbolicky přenesenými do božského života, jimiž prosvítá pravda tajemství: „Otec“ a „Syn“.

Otec plodí od věčnosti Syna, svobodně mu sdílí svou božskou přirozenost. Protože ta je neviditelná, dává sám sebe zcela, bezvýhradně. Na druhé straně Syn svobodně a bezvýhradně, integrálně přijímá jako dar tuto božskou přirozenost od Otce. Tím se stává skutečností úchvatná antinomie (rozpor), charakteristická pro božská tajemství: Syn přijímá celou svou existenci od Otce, ale tím, že ji přijímá v plné svobodě, je pak sám principem vlastní osobnosti a také osobnosti Otce, protože Otec se může nazývat Otcem právě proto, že má Syna, který ho miluje a všechno svobodně přijímá od něho.

*Duch zla nás svádí k tomu, abychom Kristův kříž odmítli
Odmítnu-li Kristův kříž, tedy vše, co je spjato s jeho následováním a co je těžké, neznamená
to, že se svým křížům vyhnu. Znamená to jen to, že si zvolím jiné*

*Odmítnutím Kristova kříže přijímám jiné kříže, kterými se svět nevykupuje, ale kterými se
rozмноžují jeho bolesti
(V. Cikrle: Stradivárky)*

SVATÍ VE ZNOJEMSKÝCH KOSTELÍCH

Vincenc Ferrerský

Obraz sv. Vincence Ferrarského se nachází v kostele sv. Kříže u dominikánů na středním sloupu na levé straně v Růžencové kapli. Proti tomuto obrazu-oltáři na pravé straně se nachází Milostný obraz Panny Marie.

Vincenc Ferrarský se narodil kolem r. 1350 ve Valencii, Španělsko a zemřel 5. dubna 1419 ve Vannes, Francie

Vincenc Ferrerský je pokládán za jednoho z nejvýznamnějších kazatelů pokání v 15. století. Jeho vliv na osobnosti jeho doby byl veliký. Jeho život ovšem neprobíhal vždy po přírodních cestách. Mnoho jeho projevů vyvolalo bouři v duchovenstvu a nadělalo mu mnoho protivníků. Pro své tvrzení, že konec světa už nastává nebo že se Jidáš obrátil, byl dokonce označen za bludaře. Vincenc Ferrerský stále znovu hledal cestu, podle jeho mínění správnou, ale nebyl tak pyšný, že by neuznal chybu.

Vincenc přišel na svět kolem 1350 ve španělském městě Valencii a již v 17 letech se stal dominikánem v klášteře svého rodného města. Po mnoha letech studií přijal kněžské svěcení a byl činný jako učitel a kazatel. Za papežského rozkolu se postavil Vincenc na stranu vzdoropapeže, který měl sídlo ve francouzském Avignonu. Byl toho názoru, že

volba zákonného papeže Urbana V. byla vynucená. V r. 1392 šel Vincenc Ferrerský ve svých 40 letech dokonce do Avignonu a byl zpovědníkem vzdoropapeže Benedikta XIII. Byl s ním spřátelen už od studentských let. Asi od r. 1400 putoval Vincenc jako velice vážený kazatel pokání celou Fran-

cií a sousedními územími, jako je Lombardie a dnešní francouzské Švýcarsko.

Asi po desetileté úspěšné kazatelské činnosti se vrátil Vincenc Ferrerský do svého rodného města Valencie, kde opět zastával úřady ve svém řádě. Když byl na kostnickém koncilu r. 1417 zvolen Martin V. za

řádného papeže, distancoval se Vincenc oficiálně od vzdoropapeže a vypověděl mu poslušnost. Od nového papeže dostal plnou moc a putoval pak ještě tři roky jako kazatel pokání Bretaní a Normandií. Podání uvádějí, že prý cestoval krajem na oslu, obklopen velkými zástupy kajícíků.

5. dubna 1419 zemřel dominikánský kazatel Vincenc Ferrerský na cestě ve Vannes v Bretagni. Jeho hrob je dodnes v tamější katedrále St-Pierre. Již r. 1458 byl velký kazatel svatořečen.

*Z knihy Schaubert + Schindler:
Rok se svatými*

CHARITA

20 výročí ZALOŽENÍ CHARITY ZNOJMO

Dne 15. února 2013 oslaví Oblastní charita Znojmo 20 let od jejího vzniku. Vše začalo dvěma kamiony šatstva a jídla pro lidi postižené válkou v Jugoslávii, které zorganizoval budoucí a nynější ředitel Evžen Adámek. V únoru 1993 byl tedy jmenován ředitelem Regionální charity Znojmo. V létě přijely na ozdravný pobyt na šest týdnů dva autobusy dětí z Běloruska postižené černobylskou havárií. Děti žily v rodinách ve Znojmě a obcích Znojemska. Tyto pobyty se poté uskutečnily i v roce 1994 a 1995. Jako prvním projektem se stala Charitní ošetrovatelská a pečovatelská služba (CHOPS). Zdravotní sestry začínaly objíždět pacienty na kolech.

K prosperující CHOPS přibyl další projekt Denní stacionář sv. Damiána, který byl zřízen v bývalé škole ve Znojmě - Hradišti. Je určen pro děti s mentálním postižením, kombinovanými vadami a rysy autismu.

Ke stávajícím projektům v roce 1997 přibyl další projekt Domov pro matky a otce v tísní, který začíná fungovat v rekonstruovaném bytě v budově Denního stacionáře sv. Damiána. Domov se v roce 2008 přestěhoval do nového objektu, který byl vybudován vedle Stacionáře ve Znojmě - Hradišti. Maminky

s dětmi zde mohou najít ubytování na přechodnou dobu, kdy řeší rodinné problémy.

Dále byly téměř každý rok zřízené další nové projekty, tak jak se objevovaly různé potřeby našeho regionu. Chráněné dílny, Osobní asistence, Centrum poradenství a pomoci, pomoc Ukrajince, Ateliér Samuel, Magdala – pomoc obětem obchodování s lidmi a nucené prostituce. Tereza – pomoc obětem domácího násilí, Dobrovolnické centrum, Dílna sv. Kláry, Rodinný sociální asistent, Klub Coolna ve Znojmě a v Moravském Krumlově, Krizový dobrovolný tým.

Nyní zaměstnává Oblastní charita Znojmo přes sto zaměstnanců a pomáhá dvěma tisícům klientům.

Chtěli bychom poděkovat zaměstnancům, uživatelům, dobrovolníkům, dárcům, sponzorům a všem těm díky nimž Charita Znojmo pomáhá na Znojmsku již 20 let.

Masopustní průvod

Dne **12. února 2013** projde městem Znojmem tradiční **masopustní průvod Denního stacionáře sv. Damiána**. Začátek průvodu je na náměstí Komenského v 9.20, pak projde na Dolní Českou, kde se zastaví v sídle Oblastní charity Znojmo. Odtud bude pokračovat dále na Masarykovo náměstí a tudy přes Obrokovou ulici na Horní náměstí. Konec průvodu bude u lázní.

*Veronika Miholová
Oblastní charita Znojmo*

DOPIS NEMOCNÝM – NEJEN NEMOCNÝM

Růst k vrcholné aktivitě ducha

Zamyšlení nad propastí mezi mládím a stářím

Oslovení „vážení senioři“ je vlastně pro danou věkovou kategorii lidí komplimentem. V antickém Římě měl senior věk 40 až 60 let. Jen v tomto věku mohl být veřejně činný. Jaká to moudrost! Po šedesátce jsme už *senecti*, po osmdesátce dokonce *seniles*. To jen na vysvětlenou.

„Stáří se vplíží, aniž ho tušíš,“ prohlásil kdysi Juvenalis. Naše víra by nám měla dávat moudrost vyvarovat se pošetilosti některých starců, kteří chtějí začít „znovu žít“. Zaslouží si spíš politování. My ovšem, pokud nepodlehne nástrahám světa, zůstaneme i ve svém věku žáky a někteří z nás, ti schopnější, se stávají našimi učiteli. Říkáme jim „animátoři“ z latinského slova *anima* neboli duše, tedy „životabudiči“. Nebudí už náš život tělesný (například ke sportovním výkonům), ani život duševní (k četbě či studiu), ale život duchovní.

Mnozí z nás zažili ještě Protektorát, všichni odolávali rudé totalitě a dnes snášejí rozmary politiků i pozemského personálu Božího. Budiž vám čest! Byli jsme asi poslední generací, která se přiučovala tomu, co „zpívali staří“. Ta doba je ale definitivně pryč.

Dnes mají teenageři své subkultury s vlastním oblečením a jazykem. Ten se vzpírá proti jazykové komunitě dospělých. Ta už není více jejich vzorem. Tato hodnota je ovšem již předem odsouzena na jepičí život. Po krátkodobém vzruchu pomine a nahradí ji jiná. Poslouží k pobavení a oddálení nudy. Těžko se však stane platformou k plnohodnotnému a tvořivému životu. Mezi námi seniory a nastupující generací vzniká propast, kterou nemůžeme překlenout. V našich srdcích nadále zůstávají hodnoty, které sdíleli naši předci. Pro dnešního mladého člověka jsou už pasé.

Dosud nebývalý konflikt. Jak jen ho řešit? My už nemáme mnoho času. Otevíráme Písmo svaté, čteme evangelia. Víme, že nejúčinnější kajícnost není uboléváním nad hříchy, ale osobní projevy lásky ke Kristu. Je to růst k vrcholné aktivitě ducha, kterou musíme být zásobeni, abychom unesli růst pasivity života. Ta naštěstí ve chvíli poslední pomine, ale ve vrcholné aktivitě ducha budeme žít navěky.

Jan Rybář

Stará paní seděla dlouhé hodiny v kostele pohřížená do modlitby, ale její rty se při tom ani nepohnuly. Kněz se jí jednou zeptal, o čem k ní Bůh hovoří.

„Bůh nemluví. Jen poslouchá,“ zněla odpověď.

„Nu dobrá, pak tedy – co vy říkáte jemu?“

„Já taky nemluví. Jen poslouchám.“

Já mluvím, ty posloucháš. Ty mluvíš, já poslouchám. Žádný z nás nemluví, oba posloucháme – to je rozjímání ...

(J. A. Feehan: Na straně andělů)

JUBILEJNÍ ROK 2013 – Sv. Cyrila a Metoděje

Svatí Cyril a Metoděj – II.

Metoděj věrný závazku, který přijal spolu s bratrem, se následujícího roku (870) vrátil zpět na Moravu. V Panonii (dnešní Maďarsko) znovu narazil na násilný odpor franckých misionářů, kteří ho uvěznili. Neklesl však na mysli, a když byl roku 873 osvobozen, začal aktivně organizovat církev tím, že zformoval skupinu svých učedníků. Jejich zásluhou pak mohla být překonána krize, která nastala po Metodějově smrti 6. dubna 885. Někteří z těchto učedníků byli uvězněni, někteří byli prodáni do otroctví a odvezeni do Benátek, kde byli vykoupeni konstantinopolským hodnostářem, který jim umožnil vrátit se do země balkánských Slovanů. Byli přijati v Bulharsku a mohli pokračovat v misii, kterou začal Metoděj, přičemž rozšířili evangelium až „na území Rusí“. Bůh si ve své tajemné prozřetelnosti posloužil pronásledováním, aby zachránil dílo svatých bratří, které je také literárně zdokumentováno. Stačí zmínit díla jako Evangeliař (liturgické perikopy Nového zákona), Žaltář a různé liturgické texty ve slovanském jazyce, na nichž oba bratři pracovali. Po Cyrilově smrti vznikly zásluhou Metoděje a jeho učedníků – mimo jiné – překlady celého Pisma svatého, tzv. Nomokanon a Paterik (Knihy Otců).

Máme-li nyní krátce shrnout duchovní profil obou bratří, je třeba povšimnout si především nadšení, s nímž

Cyril přistupoval ke spisům svatého Řehoře Naziánského. U něj se naučil chápat význam jazyka při předávání Zjevení. Svátý Řehoř vyjadřoval touhu, aby Kristus mluvil jeho prostřednictvím: „Jsem služebník Slova, kterému se proto dávám do služeb.“ Cyril chtěl v této službě Řehoře napodobit a prosil tedy Krista, aby mluvil slovansky jeho prostřednic

tvím. Své překladatelské dílo uvádí slavnostní invokací: „Proto slyšte, Slované, Slovo, které od Boha přišlo, slovo, jež krmí lidské duše, slovo, jež sílí srdce i rozum, slovo to, jež vede k poznání Boha.“ Zdá se, že skutečně už několik let před tím, než kníže Rastislav požádal císaře Michaela III. o vyslání misionářů do své vlasti, začali Cyril a Metoděj spolu se skupinou učedníků vypracovávat plán, jak shrnout křesťanskou nauku víry do spisů ve slovanském jazyce, a tehdy vyvstala zřejmá potřeba nového písma, které by odpovídalo mluvenému jazyku. Tak vznikla hlaholská abeceda, která byla později upravena a dostala jméno cyrilice na počest svého inspirátora. To byla rozhodující událost pro rozvoj slovanské civilizace. Cyril a Metoděj byli přesvědčeni, že jednotlivé národy nemohou pokládat Zjevení za plně přijaté, dokud je neuslyší ve svém jazyce a nebudou je číst v písmu své vlastní abecedy.

Metodějovi patří zásluha za to, že dílo, kterého se spolu s bratrem ujali, nebylo v zárodku přerušeno. Zatímco Cyril, filozof, tíhl ke kontemplaci, Metoděj byl veden spíše k činnému životu. Díky tomu tak mohly být později položeny zá-

klady toho, co bychom mohli nazvat „cyrilometodějskou ideou“, která v různých historických obdobích provázela slovanské národy a inspirovala jejich kulturní, národní a náboženský rozvoj. Uznal to už papež Pius XI. v apoštolském listu *Quod Sanctum Cyrillum*, ve kterém oba bratry nazývá „syny Východu, kteří jsou svou vlastí Byzantinci, rodem Řekové, posláním Římané a svými apoštolskými plody Slované“ (AAS 19 /1927/ 93–96). Jejich role v dějinách byla pak slavnostně potvrzena papežem Janem Pavlem II., který je apoštolským listem *Egregiae virtutis viri* prohlásil vedle svatého Benedikta za spolupatrony Evropy (AAS 73 /1981/ 258–262). Cyril

a Metoděj představují klasický příklad toho, čemu dnes říkáme inkulturace. Každý lid musí vpustit do své kultury zjevené poselství a vyjádřit jeho spásnou pravdu jazykem, který je mu vlastní. To předpokládá velmi náročnou „překladatelskou“ práci, protože je třeba nalézt výrazy, které vhodně předloží a neznehodnotí bohatství zjeveného Slova. Svatí bratři Cyril a Metoděj o tom zanechali svědectví natolik významné, že z církve ještě dnes čerpá inspiraci a orientaci.

*Benedikt XVI.
z knihy: Benedikt XVI. Velké postavy
vy středověké církve*

ROK VÍRY

K víře patří svoboda

Křesťanská svoboda je dobrá a důležitá, a to jak vnitřně, tak i navenek. Vždycky tu byla. Svatá Kateřina Sienská je s oblibou uváděna (dokonce i biskupy) jako příklad křesťanské svobodomyslnosti, když se v případě potřeby neváhala ozvat proti církevnímu establishmentu a hájila své mínění i před zástupci hierarchie. Její obdivovatelé často rádi dodávají, že se ale předtím dvacet let modlila a mlčela. Já osobně bych tak dlouho nečekal. Už apoštol Pavel se zastával svobody slova. Tady není místo pro strach. V lásce ani ve víře.

Strach se stal v současnosti takřka základním pocitem člověka. Máme strach z nudy a z prázdnoty, strach ze ztráty, strach ze sociálního propadu a z

chudoby, strach ze smrti a konečně strach z nicoty. Není-li Bůh, konfrontace s nicotou je nevyhnutelná. Není-li Bůh, nezbyvá nám nic. Vůbec nic.

Svoboda je protipólem strachu. Pravzorem biblické víry je ctnost, která v sobě zahrnuje odvahu, ochotu riskovat, důvěru a naději. V Gn 12-13 čteme zprávu o tom, jak se Abrahám vyvazuje z rodinných a sociálních pout a jak se vydává se svou neplodnou manželkou do cizí země, protože ho k tomu Bůh povolal, a navíc mu zaslíbil potomstvo. Důvěra, láska a naděje charakterizují podstatu křesťanství.

Dříve se často zneužívalo strachu ze zavržení k nahánění lidí do kostela a do zpovědnice. Správné kapucínské kázání ježilo zbožným posluchačům vlasy hrů-

zou na hlavě. Dnes by se nikdo neměl spoléhat na to, že nažene lidi do zpovědnice barvitým líčením očišťovacích hrůz. Zralý křesťan ví velice dobře o vlastních nedostacích a hříších. Zmíněné kapucínské kázání dnes patří do archivu.

Pověra a strach ostatně také tvoří nerozlučnou dvojici. Jakmile se začnou objevovat podkovy a zajetí pacičky, musíme začít mluvit o moci magie. Člověk se tak snaží zadržet a zkrotit zlo. Lidé se navíc často vůbec nespolehnají na Boha, a dokonce se jím snaží manipulovat, a to třeba i modlitbou nebo pokusy o vyhánění d'ábla.

Sám pokládám lidové exorcismy za problematickou záležitost. Jeden poctivý katolický psycholog mi dokonce tvrdil, že každou tzv. posedlost d'áblem lze vysvětlit na po-zadí lidské psychiky. Ve snaze získat moc nad zlým se člověk může ocitnout v pokušení chtít spoutat vlastní strach prostřednictvím magie. V člověku, kterému kdosi namluví, že je posedlý d'áblem, se samozřejmě přihlásí o slovo pocity moci: jsem d'ábel, mám v

sobě d'ábla. V jiném se zase ozve pocit moci v mylném přesvědčení, že je pánem nad zlým. Jenže to v něm už opravdu sídlí sám d'ábel.

Duševní strach je znamením nesvobody. Důvěra je jádrem křesťanského poselství. Tato důvěra nám říká, že nejsme vydáni na milost a nemilost strachu, že jsme svobodní, a díky tomu máme vždycky možnost začít znovu, že jsme hříchem definitivně neprohráli, a náš život se může vždycky obnovit a uzdravit.

Pravda osvobozuje. V tom právě vidím hodnotu a sílu náboženské víry. Víra osvobozuje k pravdě, odnímá strach a zakládá důvěru. Všechna náboženství se nakonec snaží zprostředkovávat smysl života a otvírat cestu k smysluplnému životu. Přesně takový je přínos křesťanství, které má osvobodit člověka ke spáse a k dovršení štěstí v Boží slávě.

*Z knihy N. Wolfa:
Sedm hlavních ctností*

INFORMACE – bude vás zajímat

Postní duchovní obnova manželů

S obdobím postu opět přicházíme s nabídkou duchovní obnovy pro manžele. Bez ohledu na délku manželství můžete poodstoupit od denních starostí, společně se ztišit, načerpat novou inspiraci a pohlédnout na své manželství z Boží perspektivy.

Termín postní obnovy: 8. – 9. března 2013

Téma: „Malý princ v nás“

Lektor: P. Mgr. Pavel Konzbul

Místo postní obnovy: Duchovní centrum svatého Františka z Pauly, Vranov u Brna

Cena: 1700 Kč/pár (pokoj se soc. zařízením + strava)

Poutní místo Panny Marie Vranovské nabízí ubytování se sociálním zařízením na pokojích. K modlitbám, rozjímání a adoraci mohou účastníci využít po celou dobu obnovy kapli, případně místní kostel nebo také procházky po okolí.

Je nutné, aby se obnovy účastnil celý manželský pár po celou dobu, včetně ubytování. Během setkání je možnost k rozhovorům s knězem či přijetí svátosti smíření. Na duchovní obnově se dodržuje silencium.

Přihlášky: telefonicky: **542 21 74 64, 731 40 27 31** – recepce CRSP

Vzhledem k termínu obnovy zasílejte prosím přihlášky co nejdříve, počet míst je omezen.

POUŤ ze Svatého Kopečku na Svatý Hostýn

Týden před Květnou nedělí v pátek 15. března zveme na tradiční pouť Železný poutník ze Svatého Kopečka na Svatý Hostýn – 50 km během jedné noci. Autobusem ze Znojma na Svatý Kopeček pojedeme v pátek v 15 h, začátek pouti je na Svatém Kopečku v 18 h v bazilice. Kdo chce jet s námi ze Znojma autobusem, nahlaste se včas v Louce nebo v Příměticích.

OPRAVY NA ZNOJEMSKÉM DĚKANSTVÍ V ROCE 2012

Iv roce 2012 se díky podpoře Ministerstva kultury ČR, Města Znojma, Jihomoravského kraje, jednotlivých obcí a farností podařilo pokračovat v obnově kostelů, far a dominikánského kláštera. Díky této podpoře obnovy, která se stala naší společnou snahou o zkrášlení našich duchovních domovů, se podařilo odstranit havarijní stav sakrálních kulturních památek, které jsou neodmyslitelnou součástí panoramatu Znojemska.

Díky této spolupráci se podařilo například ve Znojmě již dokončit generální opravy kostela sv. Jana Křtitele (kapucínského kostela) a kostela sv. Alžběty u Staré nemocnice v roce 2009, kostela sv. Markéty v Příměticích v roce 2010 a kostela P. Marie Bolestné v Načeraticích v roce 2011.

Opravy ve Znojmě:

II. etapa opravy střešního pláště západního křídla dominikánského kláštera, a to výměna stávající krovové konstrukce

sedlové střechy, která byla hloubkově poškozena dřevokaznými škůdci, výměna laťování a krytiny, oprava klempířských prvků, vyklizení holubiho trusu a suti z půdy. Celkové náklady činily 929.000 Kč. (MK ČR – Program regenerace městských památkových rezervací 650.000 Kč, Město Znojmo 186.000 Kč, Klášter dominikánů 93.690 Kč).

Restaurování oltáře Nejsvětější Trojice v boční kapli kostela sv. Mikuláše z konce 17. století s pozoruhodným námětem Piety Domini. Bůh Otec zde drží v náručí mrtvé tělo Božího Syna s viditelnými ranami po ukřižování. Vedle něj klečí dva adorující andělé v životní velikosti a sochařskou výzdobu doplňují andělci a Duch svatý. Jedná se o velmi zdařilé a hodnotné sochařské dílo.

Sv. Mikuláš - kaple Sv. Trojice

Bylo nutné provést ionizační ozáření k odstranění dřevokazného hmyzu, sejmut druzhotné vrstvy přemalob a odstranit nevhodné tmely, upevnit poškozené vrstvy, dořezat a doplnit chybějící části, provést rekonstrukci a retuš polychromie. Zpětné osazení oltáře se předpokládá v první polovině letošního roku, jelikož je nutné ještě zhotovit podstavce pod odoranty a provést nátěr „umělého mramoru“ na menze oltáře a na pozadí. Celkové náklady činily 599.000 Kč (Město Znojmo 500.000 Kč, farnost 99.000 Kč).

Odvhlčení kostela sv. Zikmunda v Popicích – byla provedena oprava a výměna dešťové kanalizace, odkop zeminy, drenážní obsyp kamennou drtí, vybudování okapového chodníku z lomového kamene, byly dočasně přemístěny lavice a boční oltář, odstraněna destruovaná cihelná dlažba v lodi kostela, odkopána zemina podél obvodových zdí a proveden šterkový zásyp a položena nová cihelná dlažba. Cementové omítky stěn vč. celoplošného asfaltového nátěru byly odstraněny do výše oken a postupně jsou nahrazovány prodyšnou omítkou. Celkové náklady činily 549.000 Kč (Město Znojmo 500.000 Kč, farnost 49.000 Kč).

Dokončení restaurátorské obnovy boční kaple sv. Šebestiána v kostele sv. Kříže – byla dokončena rest.oprava plas-

sv. Karla Boromejského. Celkové náklady činily 87.000 Kč a byly hrazeny farností.

Oprava fary u kostela sv. Mikuláše – byla provedena v části budovy výměna

elektrických přímotopů a zbudováno ústřední topení s plynovými kotli, dále byla vyměněna jednoduchá a dožilá okna, provedeno zateplení fasády ve dvoře vč. stropu, oprava interiéru a výmalba. Náklady hradila farnost.

Opravy na děkanství:

- Oprava střešního pláště, oprava dveří a dešť. kanalizace kostela sv. Jiljí v Jaroslavicích (983.000 Kč)
- Oprava střešního pláště kostela Zvěstování Panny Marie v Břežanech (723.000 Kč)
- Oprava střešního pláště lodi, přístavků a dešť. kanalizace kostela sv. Víta v Dyjákovičkách (719.000 Kč)
- Oprava střešního pláště fary v Hrádku (690.000 Kč)
- Dokončení opravy střešního pláště kostela sv. Petra a Pavla v Hrádku (105.000 Kč)
- Oprava střešního pláště kostela sv. Antonína Paduánského v Hraběticích (1.173.000 Kč)
- Oprava kostela sv. Jana Nepomuckého v Dyji – dokončení restaurátorské opravy maleb na klenbách,
- Odvlhčení kostela v interiéru (735.000 Kč)
- Oprava střechy dvorního křídla fary v Břežanech (122.000 Kč)

Celkové náklady těchto oprav na znojemském děkanství (mimo město Znojmo) činí 5.252.000 Kč, z toho bylo uhrazeno z dotací MK ČR 3.796.000 Kč, z dotací Jihomoravského kraje 400.000 Kč, z dotací obcí 470.000 Kč, z dotace EU 200.000 Kč, z příspěvku Biskupství brněnského 180.000 Kč a farností 206.000 Kč.

Bc. Pavel Vlk

CARITAS IN VERITAS

Láska v pravdě – encyklika Benedikta XVI. (Pokračování)

První kapitola: Poselství encykliky Populorum progressio

10. – 13. Vydání encykliky *Populorum progressio* následovalo bezprostředně po skončení II. Vatikánského koncilu, který prohloubil to, co vždycky patřilo k pravdě víry: když církev slouží Bohu, slouží světu láskou a pravdou. Může-li církev působit ve svobodných poměrech, pak všechny své síly vkládá do služeb pokroku člověka a univerzálního bratrství.

Avšak bez perspektivy věčného života postrádá lidský pokrok v tomto světě rozlet. Zůstává-li uzavřen uvnitř dějin, hrozí mu, že se omezí na pouhé hromadění majetku. Člověk se nerozvíjí pouze vlastními silami: vytvoření institucí (úřadů, obcí či státu) lidstvu k naplnění jeho práva na rozvoj nestačí, protože všestranný lidský rozvoj vyžaduje od každého člověka svobodné a solidární přijetí odpovědnosti. Všestranný-integrální rozvoj potřebuje Boha: bez Boha je rozvoj buď popírán, nebo vydán pouze do rukou člověka. A člověk potom podléhá klamně domněnce, že sám sebe může spasit, a nakonec prosazuje odlidštěné formy rozvoje. Avšak jedině setkání s Bohem umožňuje dozrát k lásce, která se „stává starostí o druhého a péčí o něho“.

14,15. V současnosti vidíme na jedné straně snahy svěřit celý proces rozvoje pouze technice. Na druhé straně jsme svědky zrodu ideologií, které užitečnost rozvoje naprosto popírají a které považují rozvoj ve své podstatě za nelidský, přinášející pouze úpadek. Tím se

však zavrhuje nejen pokroucený a nespravedlivý způsob, jímž je někdy rozvoj orientován, ale zavrhují se i vědecké objevy, které – pokud se správně používají – představují příležitost pro růst všech lidí. Idea světa bez rozvoje je výrazem nedůvěry v člověka a v Boha.

16, 17. Podle Božího úradku se každý člověk narodil k tomu, aby se rozvíjel, protože život každého člověka je od Boha uložený úkol. Tato skutečnost opravňuje církev k tomu, aby se k problematice rozvoje vyjadřovala. Kdyby se totiž rozvoj týkal jen technických aspektů života člověka, pak by církev neměla právo o něm mluvit. Avšak rozvoj sám o sobě není schopen dát si svůj poslední smysl. Teprve povolání, kterého se člověku od Boha dostalo, dává lidskému životu pravý ráz. Toto povolání je současně výzvou, která si žádá svobodnou a odpovědnou odezvu.

A teprve pokora toho, kdo přijímá toto povolání, se proměňuje v pravou samostatnost a činí člověka svobodným. Proto všestranný lidský rozvoj předpokládá odpovědnou svobodu jednotlivce i národů. Žádná struktura (rozuměj společenské zřízení, státní či politická instituce) není schopna zaručit tento rozvoj, opomíjí-li lidskou odpovědnost nebo staví-li se nad ni. Každý člověk zůstává hlavním strůjcem svého úspěchu nebo selhání. Tato svoboda se týká jak rozvoje, tak i případů zaostalosti, které nejsou dílem náhody nebo dějinné nutnosti, ale plynou z lidské odpovědnosti či neodpovědnosti. Právě proto „národy trpící hladem volají s nářkem o pomoc k národům, které mají blahobyť“.

18. Kromě svobody si všestranný lidský rozvoj jako povolání žádá i respekt k jeho pravdě. Povolání k pokroku pohání lidi „více pracovat, více poznávat a více mít, aby také více byli“. Křesťanské povolání k rozvoji pomáhá při úsilí o povznesení všech lidí a celého člověka. Důležitý je člověk, každý člověk, každá skupina lidí a také lidstvo jako celek.

Pravda o rozvoji spočívá v jeho celistvosti: pokud se netýká celého člověka a každého člověka kdekoliv na celém světě, nelze hovořit o pravém rozvoji. To je ústřední poselství encykliky *Populorum progressio*, které platí dne a po všechny časy.

Zpracoval Ing. Simek

JEŽÍŠ V LITURGII

„Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich“ (*Mt 18,20*). Každá modlitba se koná skrze Krista a předpokládá tedy jeho přítomnost. Společná modlitba se odvolává na uvedený text. Avšak při eucharistické modlitbě se tato přítomnost, jak učí katolická víra, nazývá „skutečná“, to je nutno chápat v plném svátostném smyslu, pod způsoby chleba a vína.

Abychom lépe chápali rozdíl mezi katolickou mší svatou a slavením „večeře Páně“, jak to dělají v křesťanských církvích, které nemají svátostné kněžství, zamysleme se nad počátky naší liturgie. V její první části, v liturgii slova, křesťané pokračovali v obřadu čtení, na který byli zvyklí ze synagog. V druhé části, při „lámání chleba“, plnili příkaz Pána: „To konejte na mou památku!“ (*Lk 22,19*). I židé si v modlitbách připomínali velká

díla Boha ve svých dějinách. Byla to dlouhá řada zázračných událostí. Křesťané zkrátily tento výčet a soustředili se na to, co Bůh vykonal „nedávno“, na větší zázraky: narození, smrt, vzkříšení a nanebevstoupení Krista a příslib jeho druhého příchodu.

Každá věc, kterou si připomínáme, se stává jakýmsi způsobem přítomná. Existuje v naší mysli. Živé vzpomínky ovlivňují naše city a naše rozhodnutí. Připomínka ve mši svaté je nadto svátostná, mysl kněze, který připomíná tajemství Ježíšova života je mysticky spojena s Kristovou obětí a s jinými tajemstvími jeho života, v eucharistickém chlebě a vínu už předem zakoušíme situaci po druhém příchodu, kdy on bude všechno ve všech.

T. Špidlík z knihy: „Znáš Krista?“

KDYŽ JE NÁM ZATĚŽKO NĚKOHU MILOVAT

Dnes je velmi důležité, jak člověk vypadá. A musím dodat, že krása, tělesná krása, dělá dojem i na mě. Obézní lidé to mají těžké. Žena, která se mnou čekala v

USA na letadlo, byla skutečně tlustá. Až neuvěřitelně.

Připomněla mi dávné časy, kdy se mojí mamince jednou nepovedl koláč a

těsto překypělo ven z formy. Ta žena se pohodlně uvelebila na řadě sedadel v odletové hale. Vedle ní seděl její muž, který také nebyl zrovna štíhlý, ale zdaleka nebyl tak tlustý jako ona. Jednou se zvedla a těžkopádně prošla halou. Musím přiznat, že jsem odvrátil pohled.

Pak jsem však uviděl něco, co ve mně náhle probudilo k té ženě sympatie. Seděla, nebo spíš napůl ležela vedle svého muže. Ten ji vzal za ruku. Jejich prsty si spolu pohrávaly a jeden na druhého se usmáli. Měli se rádi. To se nedalo přehlédnout. Náhle jsem tu ženu dokázal mít rád. Dokázal jsem ji vidět láskyplnými očima jejího muže. A radoval jsem se spolu s ní.

Ne, nezáleží přece na tom, jak člověk vypadá nebo jaké má břicho. I kdyby nám stále znovu namlouvali, že jen krása je hodná lásky, není to pravda. To láska

nás činí láskyhodnými, láska nás činí krásnými. Tato žena to nebude mít v životě lehké, ale zjevně ví, co je to láska, a umí lásku projevit. Nyní jsem ji viděl jinými očima a musel jsem myslet na slova sv. Pavla: „Nyní trvá víra, naděje a láska, tato trojice. Ale největší z nich je láska“ (1 Kor 13,13). Pavel, který se někdy vyjadřuje tak komplikovaně, tu píše zcela prosté a zcela osobní vyznání – a tím dosvědčuje, že pochopil poselství svého Pána Ježíše Krista. Od onoho setkání na americkém letišti myslím na tuto ženu a na tohoto muže pokaždé, když je mi zatěžko někoho mít rád jen proto, že je ošklivý. Láskyplný pohled na lidi je cenná a úžasná věc. Můžeme se to učit od Ježíše.

Z knihy N. Wolfa Prokletý mobil

FARNÍ ŽIVOT

PRAVIDELNÉ AKCE

- Každý den v 7 h u Mnišek dominikánek je mše svatá s možností účasti věřících. Vstup klášterem Dolní Česká 1 do 6.55 h. V kostele u sv. Kříže ranní mše sv. v 6.45 h nebudou.

- Každou neděli při mši sv. v 9 h u sv. Mikuláše je během kázání **program pro malé děti** s katechetkou na faře.

- Každou neděli po večerní mši sv. u sv. Kříže u dominikánů je do 19.30 h **adorace**.

- Každé pondělí od 15.45 h na faře u sv. Kříže u dominikánů se koná **setkání aktivních členů Mariiny legie**.

- Každé pondělí před večerní mši sv. u sv. Kříže u dominikánů je **modlitba růžence za mír**.

- Každé pondělí v 19 h na loucké faře **pravidelné modlitby maminek**.

- Každé pondělí v 18 h v Únanově **dětská mše**.

- Každé úterý v 19 h na faře u sv. Kříže **zkouška chrámového sboru**.

- Každé druhé úterý v měsíci od 16. h do 17. h v kostele sv. Kříže **adorace za ochranu nenarozeného života**, (v zimních měsících ve farní kapli)

- Každou středu od 9 do 12 h na faře u sv. Mikuláše **setkání dětiček a jejich maminek**.

• Každou středu v 18. h na faře v Louce je **mše sv. pro děti a mládež**.

• Každou středu po večerní mši sv. u sv. Kříže u dominikánů je do 19 h **adorace**.

• Každý pátek v 17 h u sv. Jana Kř. u kapucínů **mše sv. po celý školní rok**.

• Každý pátek v 8 h u sv. Hippolyta na Hradišti mše sv. (ve středu v 18 h mše sv. zrušena).

• Každý pátek v Louce na faře v 19.30 h **mše sv. s mládežnickými zpěvy a katechezí**; po mši sv. volné povídání ve společenství; jsou zváni všichni, zvláště mladí lidé.

• Každou sobotu v 9 h v **pensionu na Vančurově ul.** ve společenské místnosti mše sv.

• Každou sobotu v 14.30 h v **Nové nemocnici** mše sv. v prostorách odd. 130, vedle prodejny novin v 1. poschodí; vchod do nemocnice pro návštěvy; příležitost ke sv. zpovědi; možnost přinést sv. přijímání na pokoj; tel.: 515 227 723; 736 523 600.

PŘIPRAVUJE SE

• 31. 1. ve 20 h u sv. Mikuláše hodinová **adorace** před I. pátkem.

• 1. 2. **první pátek** od 15 h adorace a sv. zpověď u Sv. Jana Kř. u kapucínů.

• 2. 2. **Uvedení Páně do chrámu – Hromnice** – u sv. Jana Kř. mše sv. v 8 h; svěcení svící; U sv. Kříže při večerní mši sv. svěcení svící – hromniček

• 2. 2. **první sobota** v 17 h měsíční pouť v Hl. Mašůvkách **měsíční pouť**

celebruje P. Marek Dunda; svatoblažejské požehnání; autobus ze Znojma v 16 h.

• 3. 2. sv. Blažeje – mše sv. jako v neděli; **svatoblažejské požehnání**.

• 3. 2. v 15 h u sv. Alžběty- hromniční **kulturní program** - Institut pro křesť. kulturu a Kdousovska schola.

• 10. 2. v 8 h v Louce a v 9.45 h v Šatově se bude při mši sv. společně udělovat **svátost nemocných**.

• 10. 2. od 15 h bude na loucké faře **tradiční dětský karneval**, tentokrát ve stylu řemesel. Program i občerstvení bude zajištěno, děti i s doprovodem jsou srdečně zvány.

• 13. 2. **Popeleční středa**, den přísného postu, začíná postní doba; mše sv. s udělováním popelce v 8 a v 17 h v kostele sv. Jana Kř. u kapucínů, v 18 h u sv. Kříže, v 18 h v kostele sv. Václava v Louce a na Hradišti v 8 h.

• 13. 2. v 19,30 h **křížová cesta** po městě, začíná na Mariánském náměstí.

• 17. 2. při každé mši sv. **sbírka na Halář sv. Petra**

• 17. 2. v 15 h **měsíční modlitba – křížová cesta v popické kapli**; pěší odchází z Kraví hory ve 14 h.

• 28. 2. ve 20 h u sv. Mikuláše **adorace** před I. pátkem

• 1. 3. **První pátek** – od 15 h v kostele sv. Jana Kř. u kapucínů adorace a sv. zpověď

• 2. 3. První sobota – **měsíční pouť** v Hl. Mašůvkách v 17 h; v 16,30 křížová cesta, autobus ze Znojma v 16 h.

UPOZORNĚNÍ

Farnost sv. Mikuláše připravuje na postní dobu duchovní obnovu a přednášky. Vzhledem k tomu, že do uzávěrky tohoto vydání nebyl program upřesněn, sledujte, prosím, informace při ohláškách a na nástěnkách.

KŘÍŽOVÉ CESTY V POSTNÍ DOBĚ:

- u sv. Mikuláše	každou postní neděli v 15 h
- u sv. Kříže	v pátek v 17.20 h
- u sv. Jana Kř.	každou středu a pátek ráno v 7.30 (přede mší sv.)
- u sv. Václava	každou neděli v 17 h
- v Mramoticích	v neděli ve 14 h a ve středu přede mší sv.
- v Kuchařovicích	v neděli ve 14 h a ve čtvrtek přede mší sv.
- v Příměticích	v neděli ve 14 h a v pátek přede mší sv.
- na Hradišti	v neděli po mši sv.
- v Gránicích	na Květnou neděli 24. 3. ve 14.30 h
(na Hradiště)	na Velký pátek 29. 3. ve 21 h

Statistika znojemských farností za rok 2012

Křty 134
z toho starší 15 let 11
Svatby 44
Pohřby 84
Biřmování 120

Momentky ze života Jana Pavla II. (D. Ange)

O Vánocích 1994 je jeho poselství *Urbi et Orbi* víc než kdy jindy prodchnuto bolestí a něhou: „Ježíši, osuš slzy dětí. Něžně posiluj nemocné a staré. Přiměj lidi, aby složili zbraně, objali se a políbili polibkem všeobecného míru. Milosrdný Ježíši, povolej národy, aby zbořily zdi vystavěné bídou a nezaměstnaností, nevědomostí a lhostejností, diskriminací a netolerancí. Bože pokoje, přijď přebývat do srdce každého člověka a každé rodiny. Buď naším pokojem a naší radostí. Amen.“

Omluva

*Prosím čtenáře zpravodaje, zvláště pak farníky z Přímětic, Kuchařovic, Mramotic a Louky o omluvu za milné nebo chybějící informace v kapitole „Farní život“. Budu muset zvýšit pozornost. Je to jeden z důvodů, proč se hledají spolupracovníci!
Za pochopení děkuje Kania.*

ŽIVOT FARNOSTÍ ZNOJMA vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Dolní Česká 3. Kontakt. adr. redakce Ing. Kania Jindřich, Pražská-Sídl. 6/F, 669 02 Znojmo. Mail kaniajindrich@volny.cz
Registrováno OÚ Znojmo pod č. 37102291. Pro vnitřní potřebu farností Znojma. Za obsah článku odpovídá autor; příspěvky nejsou stylisticky upravovány; Názory autorů nemusí být totožné s názory redakce.
Vychází 10× ročně (mimo prázdniny). Uzávěrka 20. předcházejícího měsíce. Doporučená cena 5.- Kč.
Tisk Tiskárna Wega, Znojmo
